

Юрій Винничук

Метелик вибирає феєття

Казка
для дітей дошкільного віку

Ілюстрації
Юлії Пилипчатіної

Харків
«Фоліо»
2017

Гопля і Піпля сиділи в плетених кріслах у себе в садочку і милувалися квітами, які вони ж самі й висадили. У цей час до саду залетів великий Метелик.

— Привіт! — вигукнув Метелик. — Як ся маєте?

— Чудово! — сказав Гопля. — А ти?

— А я ще ніяк, бо я щойно народився.

— А-а, то ти ще зовсім не знаєш життя.

— Еге, — сумно зітхнув Метелик і сів на білий гіацинт. — Крім того, я метелик-одноденка.

— А що це таке — одноденка? — поцікавився Піпля.

— Це означає, що я житиму лише один день.

— Але ж це так мало! Ти ніяк не встигнеш вивчити життя!

— От-от, а я б так хотів його вивчити! Може, ви мені допоможете?

Чеберяйчики презирнулися і закивали голівками.

— Гарзд, ми тебе навчимо. А що саме тебе цікавить?

— Ну-у, мене цікавить геть усе. Чому сонце кругле, а не квадратове? Чому небо блакитне, а не зелене, як трава? Чому, коли нюхати квіти, завжди — апчхи! — крутить у носі? Чому у мене є крильця, а у вас нема?..

Чеберяйчики перелякано закліпали очима.

— Оце халепа! — похитав головою Гопля. — Такого я від цього Метелика не сподівався.

— Ще б пак! — погодився Піпля. — Він просто знущається над нами.

— А ще казав, що не знає життя.

— Еге, та він ще нашого Равлика за пояс заткне.

— Хто це мене заткне за пояс? — раптом пролунав знайомий голос Равлика.

— Ох, Равлику! — зраділи чеберяйчики. — Ти б тільки почув питання цього Метелика!

— Ну то й що? Які б вони не були, а заткнути мене за пояс він не зможе. Хоча б тому, що пояса у нього немає. Ось так!

— Я і не збирався нікого затикати, — образився Метелик.

— Ну-ну, не прикидайся, — сказав Гопля. — Знаємо таких, як ти. — І він почав переповідати запитання Метелика.

Равлик уважно їх вислухав і щез у шкаралупці.

— Ой! — злякався Метелик. — Що це з ним сталося?

— Нічого особливого — сховався у своїй власній хатці.

— То це в нього така хатка? Ой як цікаво! А чому в нього є хатка, а в мене нема? А чому, коли він слухає, то ворушить ріжками? А чому у нього є ріжки, а у вас нема?

— Перестань! — закричали чеберяйчики. — Негайно перестань! Що ми тобі зробили?

— Що за гамір-галас-шум? — запитав Равлик, висунувшись із шкаралупки. — Я все старанно обдумав і готовий пояснити. Так от, Метелику. Сонце кругле, бо не квадратове. Небо блакитне, бо трава зелена. В носі

крутить тому, що ти нюхаєш квіти. А крильця у тебе тому, що ні в мене, ні в чеберяйчиків їх нема. Тепер тобі все ясно?

Метелик розгублено зиркав то на розумного Равлика, то на Гоплю і Піплю. Нарешті він проторохтів:

— Мені було дуже приємно з вами познайомитися. Дякую за товариство. Я полетів. До скорого побачення.

Він пурхнув з квітки і зник.

— Та-ак, — зітхнув Равлик, — здається, він анічогісінько не втямив.

— Звичайно, він же не знає життя. Він лише сьогодні народився.

— Справді? — здивувався Равлик. — Чому ж ви мене не попередили? Я б тоді пояснив йому все набагато дохідливіше.

— Куди вже дохідливіше? — розвів руками Піпля. — Ти так гарно пояснив, що навіть я зрозумів.

— І то правда, — погодився Равлик. — Що ж, бувайте здорові. У мене ще дуже багато справ.

І він поповз у глиб саду.

— Слухай, Піпле, — озвався по довгій мовчанці Гопля, — як на мене, то це найдурніший метелик з усіх, яких я бачив на віку.

— У мене просто голова розболілася від його дурнувятих запитань.

— Як ти думаєш — він прилетить іще до нас?

— Все може бути. Адже він сказав: «До скорого побачення».

Пополудні друзі заходилися обкопувати кущі порічок.

Memeluk
lutra
semua

- Щось наш Метелик довго не прилітає, — сказав Піпля.
- Тіпун тобі на язик! Ще справді прилетить.
- Привіт! Це я! — почули вони згори веселий сміх Метелика.
- А-а, це ти, — важко зітхнув Гопля.
- Мені здається, ви не дуже втішені.
- Ну що ти! Ми дуже-дуже втішені, — почав його перекиривляти Піпля, — ми просто тішимося з утіхи.
- Метелик сів на фіялку і голосно чхнув.
- На здоров'я! — сказали чеберяйчики в один голос.
- Дякую. Це просто якесь неподобство. Досить мені сісти на квітку — і я чхаю. Ви не знаєте часом — у чому причина?
- Чеберяйчики презирнулися.
- Ой, ви тільки не бійтеся — я не збираюся вас ні про що розпитувати. Я просто так...
- Умгу, просто так... — буркнув Гопля.
- Ви мені не вірите, — засумував Метелик. — Але мене і справді вже нічого не цікавить.
- Хіба таке можливе? — здивувався Гопля.
- Ще й яке можливе!
- Але ти вранці хотів вивчати життя.
- Це було вранці. А зараз це вже просто недоречно.
- Чому?
- Тому що вранці, коли я тільки народився, мені було дуже і дуже

